

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 9

1. Maj 1918

62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

Betydningen af Frelse og Fordømmelse. Salighed og Fordømmelse betød henholdsvis at komme til Himlen eller at blive forvist til Helvede. Salighed var, at dømme efter Beskrivelsen af den, en mysteriøs, ubeskrivelig Tilstand, som man kunde glæde sig over et eller andet Sted „bag Tidens og Rummetts Grændser... de Helliges sikre Bolig“. Fordømmelsen blev mere tydeligt beskrevet; det var et bestemt Sted, hvor der herskede en uudholdelig Varme, og hvor de Fordømte skulle pine for evigt. Tider kunde komme og Tider gaa, men disse Kvaler skulle være ved i det uendelige uden at formindses. Dersom En opnæaede Himlen, selv om det var med Nød og nøppe, indgik han til uudsigelig Lyksalighed og havde Krav paa alle Himlens Besignelser i Lighed med Englene og de helligste af de Hellige. Men dersom han manglede et nok saa lille Stykke i at naa Himlen, da var han henfalden til evig Kval og Pine i ligesaa høj Grad som de ugudeligste Mennesker og Mørkets ondeander, og der var ingen Redning for ham.

Disse vare nogle af de herstende Ideer og Meninger i Menneskenes Filosofi og Religionssystemer ved Profetens Fødsel. En Filosofi, der ikke var i Stand til at give en fuldestgørende Forklaring af Universet. En Religion, der vancerede Gud og nedværdigede Mennesket — Bildfarelser baade i Filosofi og Religion, som jeg tror, det var vor Profets

Mission at rette. Lad os følge ham Skridt for Skridt i hans Kettelser og i hans Forkyndelse af en guddommelig Sandhed i Stedet for hver enkelt af de her nævnte Vildfareller.

5. Profetens Kettelser af sekteriske Vildfareller.

Læren om Aabenbaring. I Modstætning til det sekteriske Dogme om Aabenbaringens Ophør læerte Joseph Smith, at Himmelene igjen vare aabnede. I Stedet for Læren om, at Engle aldrig mere vilde gjæste Jordens, paastod han, at Engle netop havde besøgt ham og aabenbaret ham Tilværelsen af Mormons Bog — et nyt Bind hellige Skrifter. Andre Engle bragte Profeten de samme Nøgler og den samme Kraft og Myndighed, som disse besadde i tidligere Uddelinger. Saaledes modtog han det aaroniske Præstedømmes Nøgler af Johannes den Døber; Peter, Jakob og Johannes kom med Nøglerne til det melchisedekke Præstedomme, Moses med Nøglerne til Israels Indsamling og saaledes videre. Imod Læren om, at den hellige Skrift var en afsluttet Bog, hævdede Joseph Smith, at der fandtes et amerikansk Bind af den hellige Skrift, der var ligesaa paalideligt som Bibelen, nemlig Mormons Bog. Hele den suævre og smaalige Opsattelse af Aabenbaring, som gjorde sig gjældende i Kristenheten, fuldkastede han og fremkom med en højere og mere rimelig Opsattelse. I Stedet for at lære, at kun nogle faa Profeter iblandt Jøderne vare blevne besøgte af Gud og havde modtaget guddommelig Inspiration, fremsætter han Guds Ord om dette Emne i følgende Udtryk:

„Du Daare, som siger: En Bibel, vi have en Bibel, og vi behøve ingen anden Bibel. Have I erholdt nogen Bibel, uden gjennem Jøderne? Vide I ikke, at der findes mere end eet Folk? Vide I ikke, at jeg Herren, eders Gud, har skabt alle Mennesker, og at jeg ihukommer dem, som ere paa Øerne i Havet, og at jeg regjerer i Himmelene oven til og paa Jordens nedentil, og lader mit Ord udgaa til Menneskenes Børn, ja, til alle Jordens Slægter? Thi jeg besaler alle Mennesker, haade i Øst og i Vest... og paa Øerne i Havet, at de skulle skrive de Ord, som jeg taler til dem... Thi se, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Hus, hvilke jeg har bortsørt, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jordens, og de skulle skrive det.“

Joseph Smith lader ogsaa en af de nephitiske Profeter udtale sig paa følgende Maade:

„Thi se, Herren forunder ethvert Folk at blive undervist om hans Ord af deres eget Folk og Tungemaal, ja i al Visdom, som han anser tjenligt for dem at have; derfor se vi, at Herren tilraader Visdom i Overensstemmelse med det, som er retfærdigt og sandt.“

Denne Lærdom forener alle dem, der søger efter Gud, til et stort Broderskab — Enhver, som har modtaget Inspiration fra den Aller-højeste, og som er blevet udsendt fra Himmelens Sale for at belyse sine Medmennesker. Joseph Smith sammenlutter alle denne Verdens af Gud inspirerede Mænd i et herligt Broderskab. Ikke saaledes at forstaa, at alle de forskellige Folkeslags Profeter var i lige høj Grad inspirerede; ikke heller saaledes, at de alle kom med Sandheden i dens Fylde, eller at de alle havde Jesu Kristi Evangelium. Men om de end ikke med deres Budskab bragte Sandhedssolens straalende Dagstjær, bragte de dog et Dæmringslys, der adspredte noget af Nattens tætte Mørke, i hvilket deres Brødre havde været indhyllede. De, som have forsøgt at famle sig frem og finde Vej i Nattens Mørke og Mørke, have erfaret, hvor velkommen det første svage Morgenstjær er, og hvor meget bedre det er end Mørket. Hvilk en edel Betragtning af Guds Handlemade oversor Menneskenes Børn med Hensyn til Åabenbaring er dette ikke i Sammenligning med det suævre og ensidige Synspunkt, som var det eneherkende i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, og som gik ud paa, at de hebraiske Skrifter indeholdt alle Guds Ord, der vare givne til Jordens Indbyggere!

Guds Væsen. I Modsetning til det kristne Dogme, at Gud er et ulegemligt, umaterielt, følelsesløst Væsen, forkyndte Profeten den herlige antropomorfistiske Læresætning, at Gud er i Menneskets Skikkelse og i Besiddelse af menneskelige Egenskaber, men helligede og fuldkommengjorte. I den første store Åabenbaring, der aabnede denne Tidernes Fyldes Husholdning, saa' vor Profet Haderen og Sønnen som to særliske Personer, Personer i Menneskets Skikkelse, men langt helligere og skønnere, end Ord kunne beskrive dem. Igjennem alle de modtagne Åabenbaringer saavel som i alle sine Taler gentager og bekræfter Profeten den gamle bibelske Lære, at Mennesket virkelig blev skabt i Guds Billede, og at Gud besad saadanne menneskelige Egenskaber som Bevidsthed, Billie, Kjærlighed, Barmhjertighed, Retfærdighed tilligemed Magt og Herlighed — med andre Ord: et Menneske, „ophøjet og fuldkommengjort“.

Skabelsen. I Modsetning til den Lærdom, at Gud havde skabt hele Universet af Intet, fremkom Profeten med Læren om Grundstoffersnes, Energiens og Lovens Ujorgængelighed og deres uendelige Udstrekning i hele Rummet, at Skabelse kun er visse og planmæssige Forandringer i Grundstoffersnes indbyrdes Forhold og i Livsvirkshederne, hvilke i deres inderste Væsen ere evige, medens Forandringerne tjene til at bringe dem stadig længere frem paa Udviklingens Bane, lede dem fra godt til bedre eller i alt Fald hjælpe dem frem imod dette Maal.

Om Menneskets Oprindelse. I Stedet for den Lærdom, som

fun tilskrev Menneskets Legeme og Aland en jordisk Oprindelse, og som lærte, at det intelligente Væsen i Mennesket, Sjælen, var skabt — i Stedet for dette, siger jeg, lærte vor Profet, at „Intelligens blev aldrig skabt eller dannet og kan ejheller blive det“. Han lærte, at det intelligente Væsen eller den Enhed i Mennesket, som vi sædvanligvis kalde „Aland“ eller „Sjæl“, er et selv-existerende Væsen, der er ligesaa uskabt eller evig som Gud, men indført paa Udviklingens Bane af højere Intelligenser, hvor det — ledet af deres Kjærlighed og Raad — kan udvile sin Intelligens og forøge sin Magt, Herlighed og Lykke. Saaledes fremstillede han Mennesket og kunde det derved endnu en Gang med den Værdighed, som med Rette tilhører dets guddommelige Natur.

Udvælgelse og Forkastelse. Med Hensyn til den affyelige Lære, at Gud i Udvælsen af sin højeste Billie havde forudbestemt nogle Mennesker og Engle til evigt Liv i Lykhalighed, medens han havde indviet Andre til evig Død, ikke paa Grund af det Gode eller Onde, de havde gjort eller kunde gjøre, men fordi han saaledes havde ønsket det i Kraft af sin allerhøjeste Billie; at „Tallet paa disse Mennesker og Engle, som ere saaledes predestinerede, er saa nøje og ustravigeligt kjendt og deres Antal saa bestemt og afgjort, at det hverken kan forøges eller formindskes“ — med Hensyn til denne affyelige Opsattelse af Læren om Menneskeslægtens Frelse erklarede vor Profet, at Frelsen var fri for Alle, og at enhver Menneskjæl, som søgte at opnaa den, kunde blive delagtig deri. Dette Menneske kunde endvidere være sikker paa Guds Raade og Bistand til at opnaa Frelse. Ved Omtalen af et Skrifsted, som menes at støtte den sekteriske Lære om Udvælgelse og Forkastelse, sagde Profeten: „Menneskers ubetingede Udvælgelse til evigt Liv blev ikke loert af Apostlene. Gud forordnede eller forudbestemte det saaledes, at Alle, som vilde frelses, skulle blive frelste i Jesus Kristus ved Lydighed til Evangeliet.“ Paa anden Raade var der ikke nogen Forudbestemmelse eller Udvælgelse og Forkastelse.

Angaaende Spørgsmaalet om de uvidende Hedningers Skjæbne saavel som de smaa Børns Tilstand i det næste Liv, dersom de døde, inden de naaede Skjels Aar og Alder, lærte Joseph Smith, at hvor der ingen Lov var given, vilde Menneskene blive dømte uden Lov og blive meddelagtige i Guds Barmhjertighed, og der er Haab, ja Bisped om, at Hedningerne tilsidst ville blive frelste. „Og da skulle de hedenske Nationer forløses, og de, som ingen Lov kjendte, skulle have Del i den første Opstandelse, og det skal være taaleligt for dem“, ere Herrens Ord gjennem Profeten.

Profeten lærte, at smaa Børn, som døde i deres spøde Barndom, eller før de naaede Ansvarlighedsalderen, vilde blive frelste. De ere forløste fra Følgerne af Adams Overtrædelse som Følge af Kristi Forso-

ning, og da de selv ere uden Synd, har Loven ikke noget Krav paa dem — de ere frelste i dette Ords fulde Betydning uden Daab eller nogen som helst anden ydre Ordinance, alene ved Guds Barmhjertighed og Rettsærdighed. „Smaa Børn have evigt Liv i Kristus endog fra Verdens Grundvold“, er Profetens Være.

(Fortsættes.)

Star Fremgang i Aarhus.

Aarhus, den 9. April 1913.

Hr. Redaktør!

Jeg vilde gjerne bede om Blads for nogle saa Linier i „Stjernen“, da det maatte vil interesserere dens Lesere at høre lidt fra Aarhus. Ja, nu er vor Konference forbi, og det var vistnok den største, der nogensinde er afholdt i denne By. Alle Møderne bare godt besøgte; særlig gjælder dette Astenmøerne Lørdag og Søndag og Søndagskolen. Ved disse Møder var Lokalet fyldt, og mange maatte gaa uden at kunne saa Blads. Alle Eldsterne vare tilstede og aflagde ypperlige Rapporter. De have virket med Flid og Ridkærhed, og deres trofaste Arbejde har baaret gode Frugter, idet 56 nye Medlemmer ere tillagte Menigheden siden sidste Konference.

Før to Aar siden var det umuligt at afholde Møder i Svendborg paa Grnid af Usred og Optøjer, men nu have vi, som et Resultat af Eldsternes Udholdenhed og trofaste Arbejde, en fuldt organiseret Gren i denne By med et Medlemsantal af 30, og Herrens Værk strider stadig fremad. Befolkningen er som et Hele meget venlig stemt overfor Kristi sande Evangelium, saaledes som det forklyndes af De Sidste-Dages Hellige.

Altting gaar saa roligt og fredeligt til her i den smukke Stad Aarhus. For kort Tid siden havde Byen Besøg af en Herre, som holdt et „Foredrag“ mod Mormonerne, men hele Foredraget falst mat til Jordnen og var vist glemt af Alle i Løbet af to Dage. Den eneste Virkning, det havde, var, at Mange begyndte at besøge vore Møder for at overbevise sig om, hvorvidt denne Herre talte Sandhed eller ej, og de fleste ere komne til den Overbevisning, at han enten maa have søgt slet Selskab i de 6 Aar, han opholdt sig i Utah — thi Alt, hvad han om-taler, er slet — eller ogsaa maa han have glemt Herrens store Bud: „Du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd imod din Næste“. Det var jo de Skrijfsløge og Farisærne, som opirrede Folket til at raabe: „Korsfæst ham, korsfæst ham“, da Jesus, Verdens Frelser, stod for Pilatus, saa det er jo kun den gamle Historie, der gjentager sig.

Men jeg har ogsaa gjort Bekjendtskab med en anden Klasse Mænd, som ere en Pryd for Fædrelandet; de elste deres Medmennester, tale

Sandhed og have ikke til Hensigt at danne sig en Levevej ved at høre falsk Vidnesbyrd imod deres Næste. Blandt disse kan jeg nævne vor store Landsmand og Forsatter Johan Skjoldborg, hvem jeg gjorde Bekjendtskab med, da han paa sin Rejse i Utah besøgte mig i mit Hjem. Jeg har nu ogsaa besøgt ham i hans smukke Hjem „Dyndæs“ ved Silkeborg, og baade han og hans Hustru udviste den største Gjæstfrihed imod mig og priste i høje Toner Folket i Utah. Hr. Eriksen i Silkeborg, som ligeledes har besøgt Utah, og som nu er en af Silkeborgs mest fremragende Borgere, forsvarer ogsaa Utahfolket, naar Lejlighed gives.

Det glæder mig at kunne sige, at der i Aarhus Konference findes de venligste og mest gjæstfrie Mennesker, som man kan finde nogen Steder paa Jorden. Det var os en stor Glæde at have Præsident Christoffersen hos os lidt over en Uge, og de Hellige modtoge i den Tid mange gode Raad og Formaninger. Jeg glæder mig i det store Hverv, som er mig anbetroet, at præsidere over Aarhus Konference, og haaber ved Herrens Hjælp at være i Stand til at udføre det store Arbejde til Herrens Navns Ære.

Maa Herren velsigne alle oprigtige, sandhedssøgende Mennesker; maa Guds Værk stride fremad, og maa „Stjernen“ finde Vej ind i mange Hjem og have god Fremgang, ønskes af Deres Broder og Medarbejder

P. H. Sørensen.

Blot for i Dag.

Af Wilsford C. Brimley i »Millennial Star«.

Livet skal ikke blot taales; det skal nydes. Lykke er Livets største Gave til Menneskene. Denne Gave kan ikke kjøbes for Penge; men den kan dog erhverves og nydes af dem, som ere blottede for denne Verdens Gods. Den tager ikke personlige Hensyn, men fører Vo i alle Egne efter Fortjeneste. Unge og Gamle kunne saa Del i dens Belsignelser og komme under dens Indflydelse, og den bliver hos dem længe eller fort, alt efter deres eget Ønske. Eftersom Gud er Livets Ophav og alle gode Gavers Giver, maa vi komme til den Slutning, at Lykke ligesaa vel som Tro er en „Gave fra Gud“.

Da Livet er evigt, har det ikke noget bestemt Ende-Maal, men omfatter en Uendelighed af mindre Opgaver og Djemed. Selv om den store Forandring, der kaldes Døden, til sidst vil ramme os alle og vort kjædelige Legeme nedskænkes i Jordens Støv, saa leve dog vore Aander for evigt. Dette var utvivlsomt Frelserens Mening, da han sagde til de twivlende Sadducæer, at Gud „er ikke Dødes, men Levendes Gud“. (Matt. 22: 32.)

J sin uendelige Visdom adskilte vor himmelske Fader Lyset fra

Mørket; han kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat. Han har indrettet det saaledes, at vi gjennem Dagen skulle tænke, arbejde, tale og handle. Det er ikke hans Ønske, at vi skulle arbejde hele Tiden; dersor har han givet os „Natten til at rulle Mørkets Tæppe ned over vore smaa Dage“, til at glemme Dagens Besvær og til at hvile vor trætte Sjæl i rolig Sovn, saaledes at vore Legemer kunne blive fornyede, styrkede og i Stand til at udføre den kommende Dags Arbejde.

Israels Børn lærte at leve for Dagen i Dag. Moses besalede dem hin at hente Manna for een Dag. Af Mangel paa Tro hankede Nogle mere, end de havde Brug for paa een Dag, men Herren visste dem sin Utilfredshed ved at lade det blive fordærvet. Kristns lærte sine Disciple at bede: „Giv os i Dag vort daglige Brød“.

Dersom vi skulle følge vor Frelsers Eksempel, maatte vort Motto blive: „Blot for i Dag“. Hvilkens dyb Mening er der ikke i disse simple Ord! Ingen unhyttig Beklagelse over vore Forsømmelser i Gaar; ingen øengstelige Bekymringer over, hvad i Morgen „muligvis“ vil bringe, men Beslutningen om at udføre vore Pligter godt i Dag. Beklagelser kunne ikke kalde uvenlige Ord tilbage eller oprette Pligtforsømmelser. At leve Livet rigtigt i Dag vil oprette flere af Fortidens Fejl end al Verdens Beklagelser. At bekymre os om de Prøver, Sygdom, Fattigdom, Modgang og Død, som næste Aar mulig vil bringe, hjælper os ikke at møde disse Prøver; men at gjøre det bedste, vi kunne nu, vil give os Styrke og Kraft til at gjennemgaa dem, naar de komme. Vore Byrder ville aldrig blive tungere, end at vi kunne bære dem. Dersom et Mensesse kunde se et Panorama med alle de Sorger, Bekymringer og Lidelser, som vente ham i Livet, da vilde han fortvivle over sin Lov og, hvis han fik Lov til selv at vælge, med Glæde foretrække at forlade dette Liv med det samme; men i sin store Bisdom holder Herren Fremtiden skjult for vort Blik, saaledes at vi kunne leve „retskaffent, taalmodigt og i Kjærlighed, til Solen gaar ned“, møde Modgang uden at vækle, overvinde Fristelser, stige over Forhindringer og saaledes Skridt for Skridt gaa op paa Udviklingens Stige. Mangen et nyttigt Liv bliver afkortet ved unødvendige Bekymringer for, hvad Fremtiden vil bringe.

Hvis vort Motto var: „Blot for i Dag“, vilde vi ikke vente til i Morgen med de Ting, som vi kunne udføre i Dag. Vi forsømme ofte i Dag at fortælle vore Venner og Kjære, hvor meget vi elsker dem, men efter at de have forladt os, stros vi Blomster paa deres Grave og følde Selvbebrejdelsens bitre Taarer. Gud havde til Hensigt, at Blomster ikke alene skalde smykke de Dødes Grave, men ogsaa prydde Hjemmet for de Levende. Den sidste Opgave er langt den vigtigste. Venlige Ord ere Livets hødeste og skjønneste Blomster, som aldrig visne og aldrig blive gamle. Det burde være en Lektie for dem, som endnu ikke have adlydt Evangeliet, at det i Dag er det rette Øjeblik til at annamme det, for-

sage Verden og dens Synder og blive forenede med dem, som have modtaget Sandheden, og som glæde sig over Herrens Belsignelser daglig. Dersom vi løbe Løbet „i Dag“ med „i Aften“ som Maal, ville vores Bestræbelser blive belønnede med „Lykke“.

Torsdag den 1. Maj 1913.

Tankernes Indflydelse.

„Thi ligesom et Menneske tænker i sit Hjerte, saa er han.“ Salomon.

Det er en Kjendsgjerning, at den menneskelige Tænkeevne er en Kraft, en mægtig Drivsfjeder i Menneskets aandelige Liv. Det Udtryk „at tænke“ er ikke blot et Begreb, en Henthalding til, at Hjernecellerne ere satte i Bevægelse, men det tilkjendegiver, at der skabes Noget, udføres Noget, som vil have Bethydning, og som vil gjøre sin Indflydelse gjældende. Stormen sætter Havet i Bevægelse, men naar Stormen ophører, bliver det atter roligt og stille, Bølgerne lægge sig, og Faren er overstaaet. Ikke saaledes med Stormene i det menneskelige Sind. Tankerne sætte Noget i Bevægelse, skabe Noget, som ikke kan tilintetgjøres, men som vil vedblive at gjøre sig gjældende hos os selv og Andre. „Tanker ere toldfri“ er en hndet Frase, hvormed vi undskylder os, naar vi lade daarlige og onde Tanker hylde vort Sind; men Tankerne ere ikke „toldfri“; de ere ikke uden Indflydelse baade paa os selv og vore Omgivelser. Hvad vi ere i Dag, have voore Tanker gjort os til, og hvad vi skulle blive i Morgen afhænger af, hvad vi tænke i Dag. „Vore Tanker i Dag ere voore Drømme i Nat og voore Gjerninger i Morgen“. Vor daglige Handel og Vandet, vor Opsæsel, vor Karakter og vor hele Maade at være paa er Resultatet af vor Maade at tænke paa — det er vort Tankelivs Facit. Ligesom et godt Træ ikke kan bære daarlige Frugter, saaledes kunne gode Tanker ikke lede til onde Handlinger. De Tanker, som vi give Plads i vort Sind, og som vi indbyde og villigt beskjæftige os med, ville lede til tilsvarende Handlinger. Der findes ikke noget saadant som en „tankeløs“ Handling. En tankeløs eller ubevidst Handling er twertimod Udtryk for det, som virkelig bor i os. Gnieren, der slog den lille Pige, som bad om Brød til sin syge Moder, handlede i et Øjeblikks Tankeløshed og blev bedrøvet, da Barnet døde som Følge af Slaget; men var det ikke hans virkelige Jeg, der her løb af med ham? Det var „tankeløst“ gjort af ham, fordi han ikke tænkte paa de Følger, det kunde have, og paa, hvad „Folk vilde sige“ (vi maale

mange af vores Handlinger med den Maalestof); men hans Hjertes eneste Attraa var Guld, hans Tanker havde maaſke hele hans Liv kredset om dette Maal, og derfor harmedes han over det Forlangende, som blev tilfællet til ham, og han handlede „overilet“ — eller med andre Ord, Hjertet overdøvede Forstanden. Det er gjennem saadanne ubevidste og under Øjeblikkets Indflydelse udførte Handlinger, at vi lære et Menneskets sande Værd at kjende. En fattig Student flentrer ned ad Gaden med en fulsten Mave. Han får først Penge om en Uge og har i Lommene kun een Mønt, for hvilken han skal leve til den Tid. Paa Vejen ser han en Fattig i den yderste Nød, og uden at tænke over sin egen Stilling giver han Mønten til den Fattige med en Belsignelse og Ordene: „Havde jeg mere, da fik du det“. Han handlede ogsaa „overilet“; vi ville sige, at „hans gode Hjerte løb af med ham“.

„Saledes som vi tænke, saaledes ere vi“. Vi kunne lægge Ansigtet i hellige Følder og tale føde og salvelsesfulde Ord, men det er Tankerne, der besjæle os, Sjælens Følelser og Hjertets Attraa, som bestemme, hvad vi virkelig ere, og deres Bethydning og Indflydelse er langt mere vidtrækende end det, vi udtrykke i Ord. Ligesaa lidt som vi kunne opfatte, hvad Elektricitet, Lys og Varme er, og kun kjende disse Naturkraæster gjennem deres Virkninger eller Fænomener, ligesaa lidt kunne vi opfatte Menneskers Tanker gjennem vores Sandser. De kunne ikke ses, føles eller høres, men dog kunde Jesus sige til Fariseerne: „Hvorfor tænke I saa ondt i Eders Hjerter?“

Paulus siger: „Hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham?“ Der er to Indflydelser eller Magter, der gjøre sig gjældende i Aandens Verden, den gode og den onde. De stride imod hinanden og kjæmpe om Overherredømmet i Menneskets Sjæl. Vi kunne ligne disse to Magter ved de to Slags Elektricitet, som Videnskabsmændene fortælle os om — positiv og negativ. Disse to Slags Elektricitet og de Egenskaber, som de hver især besidde, give sig Udslag i, hvad vi falde de elektriske Fænomener; men medens Loven for Elektricitetens Vedkommende er, at to „uensartede Elektriciteter tiltrække og to ensartede frastøde hinanden“, er det modsatte Tilfældet med de gode og onde Tanker. „Krage søger Mage“ er et Mundheld, som indeholder en stor Sandhed. Forbrydernaturen er aldrig ret længe alene; ganske af sig selv kommer Forbrydere i Forbindelse med andre af samme Bestaffenhed som de selv; de finde hinanden, fordi det Onde i den ene tiltrækkes af det Onde i den anden. Denne aandelige Tiltrækning gjør sig mere eller mindre gjældende hos alle Mennesker, saaledes at de ubevidst komme i Selskab med og føle sig tiltrukne af saadanne, der staa paa et lignende aandeligt Standpunkt som de selv.

Det er ikke nødvendigt at føre Bevis for denne Baastand oversor Folk, som have været ude i Verden og opholdt sig mellem Mænd og

Kvinder af forskjellig Karakter. De have lært den fine aandelige Indflydelse at kjende, som omgiver Folk og gjør sig gjældende paa dem, de komme i Berøring med. Hvem har ikke følt det mørkelige, usforklарlige, men dog tydelige Indtryk, som fremmede Mennesker gjorde paa dem i det Øjeblik, de først mødte dem eller kom i deres Nærhed — denne underlige Følelse af Behag eller Ubehag, Tillid eller Mistro, Imødekommenhed eller Modbhædighed, som opstaaer ved blot at være i Nærheden af Folk, som vi ikke en Gang kjende? Denne Følelses Opstaanen er ikke en tilfældig og vilkaarlig Indflydelse, men et aandeligt Indtryk paa vor Sjæl af dette „Noget“, som omgiver ethvert Menneske, denne Tankeatmosfære, hvis Beskaffenhed er afhængig af de Tanker, som almindeligvis gjøre sig gjældende hos ham, de Tanker, som han indbyder og elster at beskjæftige sig med.

Den Indflydelse eller Tiltrækning, som et Menneske kan udøve paa et andet, er ikke Magnetisme eller Hypnotisme eller nogen anden ydre eller tillært overnaturlig Egenstab. Den kan ikke erhverves ved at gjennemgaa „Kure“ eller følge bestemte „Methoder“, ejheller ved Diæt og Legemsøvelser; den maa opstaa inde i os selv; thi det er en indre fra Sjælen udstraalende Kraft. De Tanker, som ere de hæftende i vort Følelsesliv, vort Haab, vore Ønsker og Begjær saavelsom de forskjellige Forestillinger og Ideer, vor Indbildungskraft former, udstraale fra os; de omgive os altid og ville, uden at vi vide det, gjøre deres Indflydelse gjældende paa dem, der komme i vor Nærhed, og disse føle sig tiltrakne eller frastødte af os, alt eftersom deres Tankeatmosfære er af samme Beskaffenhed som vor eller ej. Nagtet denne Atmosfære eller dette Hylster af Tankebølger, der omgiver os, ikke kan ses eller opfattes gjennem Sanderne, er det dog ligesaa naturligt og let paaviseligt som Elektricitet, Lys og andre Naturkraæster.

Møder vi en Person, i hvis Nærhed vi saa en usforklарlig Følelse af Antipathi, da er Forklaringen ganske simpelt den, at hans Følelsesliv og Tankeverden er af en anden Art end vor og derfor ikke vil harmonere med vor, men frastøde. Ydre Livsforhold og Rang have ikke noget med dette at gjøre; thi ethvert Menneske, rig eller fattig, kan tænke gode Tanker, stadig jage de daarlige paa Flugt og derved skabe en Tankeatmosfære omkring sig, der vil lede ham ind i gode Menneskers Selskab. Denne aandelige Udstræaling er forskjellig hos de forskjellige Mennesker, alt i Forhold til deres Karakter og Sjælsstyrke. Et Menneske med en fast Billie og en god Karakter kan gjøre sin Indflydelse gjældende i vid Omfreds og er en Belsignelse for alle dem, han eller hun kommer i Berøring med; thi den svagere Billie maa bøje sig for den sterkere, som vil paavirke den og drive alle onde Tanker paa Flugt. Der findes i Verden Mennesker, som ere saa ødle, og hvis Tanker ere saa rene, at intet Ondt kan trives i deres Nærhed. Saadanne Mennesker

ere besjælede af Kristi Aand, thi han var vel nok den, der viste os det største Eksempel paa Sjælsstørhed og aandelig Kraft og Indflydelse.

Betrugte vi vort Følelsesliv paa denne Maade, ville vi indse, at det baade for os og for vore Medmennesker er af stor Betydning at tænke gode Tanker. Menneskene kunne kun dømme os efter vores Hændlinger og vores Ord, men det er dog Tankerne, vi tænke, der gjøre os til, hvad vi ere. Tænk store og gode Tanker; lad Sjælen juble og synge; lad Glæde og Tilsfredshed fylde Sindet, og du vil bringe en velsignelsesrig Indflydelse med dig, hvorhen du gaar, og du kan ikke undgaa at blive lykkelig. Hylder du derimod Sindet med Avind, Misundelse, Bitterhed og alle Slags onde og synlige Tanker, vil du udelukke dig selv fra gode Menneskers Selskab. Saaledes som du saar, saaledes vil du høste.

I normal og vaagen Tilstand ere Tankerne altid i Bevægelse; de ere aldrig stille, og vi skulle nøje vogte paa dem, at de ikke tage Magten fra os; thi ligesom vi kunne komme i Vane med at sige upassende Ord og at gjøre det, som er daarligt, saaledes kunne vi ogsaa komme i Vane med at tænke syndigt. For vi kunne herske over os selv, maa vi kunne beherske vores Tanker, saa dem til at bestjæltige sig med det, som er opbyggende og foredlende, og jage alle onde Tanker paa Flugt.

Søg gode Menneskers Selskab; læs gode Bøger og tænk øste paa det, som er sjælt og godt i Livet, i Naturen og iblandt vores Medmennesker. Som Digteren siger: „Se stort paa Livet, og af Livet skal noget Stort dig gives“. Lad det Ædle og Ophøjede altid være vort Forbillede, og lad al vor Higen og Tragten efter det Gode ske for det Godes egen Skyld; det Gode vil da komme til os. Husk, at ethvert Smil og enhver god og kjærlig Tanke ere Frø, der altid falde i god Jord og ville bære Frugt i Hundrede Fold.

J. S. S.

Missionsngheder.

Aflæsning. Ældste Henry A. Bjørkman, som i halvtredie Åar har virket i Københavns Konference, dels som Missionær og dels som Præsident over Konferencen, er løst fra denne Stilling med Tilladelse til at rejse hjem. Følgende Ældster ere ligeledes løste fra deres Missionsarbejde i Skandinavien: C. Carl Anhder, Københavns Konference, Christian Dausel, Aalborg, og Orson Nielsen, Kristiania Konference. Disse Brødre forlod Liverpool den 18. April med Dampssibet „Tunisian“.

Besikkelse. Ældste Neeley L. Hansen er beskikket til at præsidere over Københavns Konference.

Foraarskonferencen i Aalborg.

Fredag den 4. April aabnedes Ungdomsforeningen sin Konference, der aabnedes med Salmen: „Læd os frem, o Gud, vor Fader“. Bon af Br. Holger Jørgensen, hvorefter Salmen: „Salem's Konges Præstedomme“ blev assjungen.

Konferencepræsident James C. Bolander bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter Foreningens Præsident J. Rasmussen aflagde Rapport over dens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Et godt Program, bestaaende af Sange, Declamationer, Oplæsninger osv., blev derefter udført af Foreningens Medlemmer. Præsident M. Christoffersen udtalte sin Tilsredshed med Programmets Udsørelse og med Foreningens Virksomhed og talte lidt om Kirkens Fremgang i de forskellige Nationer. Mødet sluttede med Salmen: „Elske Zion“. Taksgelse af Eldste John F. Petersen.

Ørdaag Aften den 5. April. Mødet aabnedes med Salmen: „Saa sikker en Grundvold“. Bon af Eldste A. E. Lauritsen, og Salmen: „Gjør hvad er Ret“. Andrew E. Lauritsen og Ezra M. Nielsen aflagde derefter Rapporter over Frederikshavns Gren og Georg Jensen og Adolph Petersen over Brønderslev Gren. Koret sang til Afvealing: „Kom, Hellige“.

Eldste Christian Dausel udtalte sin Tilsredshed med sit Arbejde i Aalborg Gren og var glad over nu at kunne vende hjem til Zion. Rapporter aflagdes derpaa af Eldsterne J. J. Christiansen og W. L. Breinholt, hvorefter Præs. James C. Bolander rapporterede Aalborg Gren. Stillingen var god, og 13 nye Medlemmer vare døbte siden sidste Konference. Eldste James Hansen, der var besøgende fra Københavns Konference, omtalte den Velvillie og Godhed, som Søssende i Aalborg Gren havde udvist imod ham, medens han virkede i Grenen, og var glad ved at have Lejlighed til at hilse paa dem igjen. Mødet sluttedes med Salmen: „Fra Himmelens høje Hvælv“. Taksgelse af Eldste J. E. Larsen.

Søndag Form. Kl. 10. Søndagseskole-Konference. Den aabnedes med Sangen: „Vær velkommen, Søndag Morgen“. Bon af Br. Holger Jørgensen, hvorefter Sangen: „God og venlig altid vær“.

Efter at Præs. J. C. Bolander havde budit Forsamlingen Velkommen, bleve følgende Rapporter aflagte: Brønderslev, Eldste Georg Jensen; Frederikshavn, Eldste Ezra M. Nielsen, og Aalborg, Br. Vald. Gerlach. Aalborg Søndagseskole udførte derefter et godt Program, bestaaende af Klasseselectier, Sange og Fortællinger fra Bibelen. Brønderslev Skole sang en Sang. Efter Programmets Udsørelse overrakte Holger Jørgensen paa Skolens Begne en smuk Gave til Skolens tidligere Bestyrer, Eldste James Hansen, for hvilken denne takkede og udtalte sin Tilsredshed med Pro-

grammets Indhold og Udsørelse. Br. Holger Førgensen talte derefter i nogle Minutter, hvorefter Missionspræsident M. Christophersen sagde, at han var glad ved at høre, hvor flittige og intelligente de smaa Børn vare; han omtalte den store Konference, som i Dag holdes hjemme i Zion, og sagde, at han gjennem personligt Beskendtskab med mange af Kirkens ledende Mænd kunde bevidne, at de i Sandhed være Herrens Tjenere. Til Slutning sang Skolen: „Velsign, o Gud, dit Folk“. Tak-sigelse af Eldste John F. Petersen.

Søndag Efterm. Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Du, som dadler og fordømmer“. Bon af Eldste Christian Dausel, hvorefter Koret sang: „Hellige Tone“. Eldste Adolph Petersen aflagde en Rapport fra Hjørring, hvorefter Eldste John E. Larsen fra Norge talte om sin Missionsvirksomhed i dette Land og var et kraftigt Bidnesbyrd om Kirkens guddommelige Oprindelse og Præstedømmets Fuldmagt. Til Afvejling blev „Fredens Prins“ assungen. Søster Agda Petersen var sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og omtalte de aandelige Gavers Tilstedeværelse i Kirken og Kvindens Stilling iblandt de Sidste Dages Hellige.

Præs. James C. Bolander aflagde derefter Rapport over det udførte Arbejde i Aalborg Konference: 10 Missionærer have uddele 23,740 Skrifter, omsat 245 Bøger, besøgt 10,949 Fremmedes Huse, haft 1706 evangeliske Samtaler, døbt 19, ordineret 1 og velsignet 12 Børn siden sidste Konference. Koret sang derefter: „Se, jeg staar ved Døren“.

Præs. M. Christophersen udtalte sin Tilsfredshed med Tilstanden i Konferencen og det gode Arbejde, som var udført; talte om den Respekt, som enhver af os skylder de Mænd, der ere kaldte af Gud til at præsider over os, og foreslog dernæst Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City. Ligeledes Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den standinaviske Mission med John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne“ og Robert H. Sørensen som Missionssekretær; James C. Bolander som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren og Wilford L. Breinholt som Konferencens Sekretær.

Præs. J. C. Bolander oplyste derefter Eldsternes Bestikkeler som følger: Som Medarbejdere i Aalborg Gren: Wilford L. Breinholt, J. F. Christiansen og John F. Petersen.

Brønderslev Gren: Georg Jensen, Forstander, med Adolph Petersen som Medarbejder.

Frederikshavn Gren: Andrew E. Lauritsen, Forstander, med Ezra Nielsen som Medarbejder.

Det foresloges ligeledes at opholde Valdemar Gerlach som Sang-leader, Emil Gerlach som Organist og alle Sangforets Medlemmer.

Mødet sluttede med en Korsang: „Jerusalem“. Taksgelse af Eldste James Hansen.

Søndag Aften. Mødet aabnedes med Salmen: „I himmelsk Fred“. Bøn af Eldste Andrew E. Lauritsen. Koret sang derefter: „Gud vær med dig“. Br. Holger Jørgensen forklarede Evangeliets første Principper og var Vidnesbyrd om Sandheden. Til Afvexling sang Koret: „Jesus, Elsær af min Sjæl“. Eldste John F. Petersen talte om Frelsnings-planens Uforanderlighed og Nødvendigheden af at adlyde den. Koret sang derefter: „Jesus, jeg mit Kors har taget“.

Præsident Mr. Christophersen omtalte, hvorledes Gud tager Bare paa sit Folk, og hvorledes Kirken gaar frem, saaledes at Evangeliet nu bliver forklynt i næsten alle Lande. Mødet sluttedes med Sangen: „Velkommen hjem“ og Taksgelse af Præs. James C. Bolander.

Mandag den 7. April afholdtes et Prestedomsmøde for Missionerne og om Astenen et Møde, ved hvilket Konferencens kwindelige Hjælpeforening aflagde Rapporter over deres Virksomhed. Konferencen sluttede Tirsdag Aften med en Koncert af Sangkoret, ved hvilken Lejlighed et godt Program blev udført, og alle de Tilstedeværende havde en behagelig Tid sammen.

W. L. Breinholt,
Sekretær.

Oplysningerne blandt Mormonerne.

„Staten Utah har det mindste Procentantal af Personer i de Forenede Stater, som ikke kunne læse eller skrive“. Saaledes siger Hr. Kultus-minister P. P. Claxton.

Dette vil maa ske lyde underligt for mange Mennesker, som ere vante til at høre den Paastand blive fremsat, at „Mormoniismen kun kan have Fremgang blandt de Uvidende“, og at „Eldsterne kun gaa til de Fattige og Uoplyste“.

Det er sandt, at Evangeliet i denne Uddeling er bleven prædiket saavel til de Fattige som til de Rige, men i de fleste Tilsæerde er det de Fattige, som have annammet det. Der er intet mørkeligt i denne Kjendsgjerning; thi det samme Forhold gjorde sig gjældende i Frelsersens Dage.

Herren siger gjennem Profeten Joseph Smith i disse de sidste Dage: „Lader dem prædike undervejs og bære Vidnesbyrd om Sandheden paa alle Steder, og formane de Rige, de Høje, de Lave og de Fattige til at omvende sig.“ Denne Regel er bleven fulgt lige siden Kirkens Organisation. Ingen er bleven forbigaet. Hvor der har været Lejlighed dertil, er Evangeliet bleven prædiket for de Rige og Oplyste, men det gaar med dem, som det gik paa Frelsersens Tid: „En Rig kommer vanskeligt

ind i Himmeriges Rige". De Rige ere optagne af saa mange Ting og have saa meget at tage Bare, at de ikke give sig Tid til at tænke paa deres Sjæles Frelse.

De Sidste-Dages Hellige have lige fra Begyndelsen stræbt efter Oplysning og Kundskab. Det fortælles om Parley P. Pratt, en af denne Uddelings første Apostler, at han gif barfodet 6 eng. Mil for at undervise Andre, der vare lige saa fattige som han selv. Dette var i Jackson County. Den første offentlige Bygning, der blev planlagt i Nauvoo, Illinois, var et Universitet. Da de Hellige droge mod Vest, vare Skoler noget af det første, de tænkte paa.

To Tusinde Missionærer ude i Verden hele Tiden, fornhyede hvert 2. eller 3. Aar og mødende alle Klasser af Mænd og Kvinder, kunne ikke undlade at gjøre deres Findstykkelige gjeldende i enhver By og Landsby i deres Hjemland. De blive bekjendte med det bedste i alle Retninger og bringe dette med hjem. Intet giver en bedre Forstaelse af Livet eller et større intellektuelt Udbytte end Rejsen. Disse Mænd ere Rejsende, som gaa til alle Egne af Jorden, ikke i luxuriøse Pullmann-Vogne eller Palads-lignende Dampsskibe, men de gaa fra By til By, fra Værksted til Bondegård og fra Hus til Hus i det ganske Land og blive saaledes bekjendte med Forholdene og Livsbetingelserne i alle Lande.

Oplysning — der er intet Folk paa Jorden, der saa absolut tror paa Oplysning i alle Retninger som Mormonerne. Med hele deres Hjerte og med al den Evne og Kraft, de besidde, skyde de Oplysningsarbejdet frem i første Række.

Hvorfor skulle de ikke tro paa Oplysning, naar de tro, at deres Frelse og Ophøjelse staar i Forhold til deres Intelligens?

„Hvad som helst Principper paa Intelligensens Omraade vi erholde i dette Liv, vil komme frem med os i Opstandelsen; og hvis et Menneske paa Grund af sin Flid og Lydighed vinder mere Kundskab og Intelligens end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv.“ Endvidere: „Det er umuligt for et Menneske at blive frelst i Uvidenhed.“ „Lærer med Flid, og min Maade skal ledsgåe eder, at I funne blive fuldkomment underviste i Evangeliets Theori, Principper, Lære og Lov, og i Alt, der hører til Guds Rige, som er tjenligt for eder at forstaa; baade om de Ting, der ere i Himlen, og om Ting, der ere paa Jorden og under Jorden, de Ting, der have været, de Ting, der ere, og de Ting, der snarligens skulle ske; de Ting, der ere hjemme, og de Ting, der ere ude, Nationernes Krige og Uroligheder, og de Straffedomme, der komme over Landet, og Kundskab om Lande og Riger.“

„Guds Herlighed er Intelligens, eller med andre Ord: Lys og Sandhed“.

„Thi Intelligens forener sig med Intelligens; Visdom annammer

Bisdom; Sandhed omfatter Sandhed; Dyd elster Dyd; Lys forener sig med Lys".

"Søger med Flid og lærer hverandre Visdoms Ord; ja søger efter Visdoms Ord i de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro."

Alle disse Citater ere tagne fra Pagtens Bog, en af de Sidste-Dages Helliges inspirerede Bøger, som indeholder de Aabenbaringer, der ere givne i denne Uddeling til Kirkens Besledning og Nettetnor. Disse Lærdomme forkyndes til Alle, Gamle saavelsom Unge, Rige saavelsom Fattige. De tro Alle, at de ere konne fra Gud; hvorfør skulde de saa opsløse Uvidenhed, hvad de beskyldes for at gjøre? I en Mormons Øjne findes der ingen Ophøjelse, undtagen den opnaas gjennem Intelligen.

Hvor der findes Mormoner, findes der ogsaa mormoniske Skoler. Det gjør Intet til Sagen, om de ere tvungne til selv at antage Lærere og betale dem. Hvilken Fordel kunne jordiske Rigdomme besidde, sammenlignet med de himmelske, før et Folk, som tror, at de ville opstaa med den Intelligen og de Kundskaber, som de have erhvervet i denne Verden?

Det glæder os at vide, at Utah er naaet saa langt frem, at den staar øverst af alle de øvrige Stater, uagter den er meget yngre end de fleste af dem. Utah har Studenter i næsten alle lærde Hovedstæder i Verden. I Kunst og Videnskab er Utah anerkjendt af de store Universiteter paa begge Halvkugler. Utahs Musikere have begejstret Landets Musikelskere, og netop nu er der Strid om, hvem der skal besidde Dallins store Mesterværk. Kansas City og Boston ønske begge at komme i Besiddelse af det — en Mormondrengs Arbejde.

James A. Garfield siger: „Det bedste Undervisningssystem er det, som modtager sin vigtigste Støtte ved Befolkningsens Bistand gjennem frivillig Selvbeskatning“.

Det er dette System, som de Sidste-Dages Hellige have fulgt. Betalingen af Tiende har altid været et frivilligt Offer og er aldrig blevet paatvunget Nogen. Kirkens Medlemmer have bragt en Del af de Rigdomme, som de have erhvervet fra Jorden, Værkstedet og gjennem alle andre Indtegtskilder, til Herrens Forraadshus. Åar efter Åar have de gjort dette, indtil de ere blevne et Banner for Verden, og Nationens Øjne ere vendte imod dette Folk. De ere blevne oplyste og uddannede. Ikke alene Hovedet, men ogsaa Hjertet er blevne udviklet, og i begge Retninger er der opnaaet en saa høj Udvilting, at alle Jordens Indvaanere ville undre sig derover, hvis de ville vende Øjnene mod Utah og undersøge de virkelige Forhold.

»Liahona«.

Indhold:

Joseph Smith, den profetiske Lærer	129	Missionsnyheder	139
Stor Fremgang i Aarhus	133	Forsækskonferencen i Aalborg . . .	140
Blot for i Dag	134	Oplysningen blandt Mormonerne .	142
Redaktionelt:			
Tankernes Indflydelse	136		